

Arrest

nr. 79 299 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. LAHLALI en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 13 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 april 2010 wordt aan de werkgever waarmee verzoekster een arbeidsovereenkomst had gesloten, de arbeidsvergunning geweigerd om verzoekster te werk te stellen en wordt de arbeidskaart B aan verzoekster geweigerd.

Op 8 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

G., K. (R.R.: 689041479501)

nationaliteit: Marokko

geboren te S. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij M. dd. 11.12.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat zij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene legt attesten van onderwijs voor van 2004 tot 2006 en een overzicht van consultaties voor van betrokkene in het UZ Gent sinds 2004 (consultaties in het jaar 2004, 2005, 2006 en 2009). Deze documenten kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31.03.2007 op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins haar ononderbroken verblijf.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene staft die door een werkbefolte, loonfiches, attesten van onderwijs), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) na te gaan of het beroep ontvankelijk is *ratione temporis*.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing haar op 5 oktober 2011 ter kennis werd gebracht. Uit de stukken van het dossier blijkt niet wanneer de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht. De verwerende partij voert ter zake geen exceptie of tegenbewijs aan. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 5 oktober 2011, zodat het op 3 november 2011 ingestelde beroep tijdig is.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden

beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: de schending van art. 9 bis van de Wet van 15/12/1980 EN van de motiveringsplicht cfr. art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

Dat VERZOEKSTER in haar verzoekschrift cfr. art. 9bis Wet van 15/12/1980 zich beroept op het criterium 2.8B van de regeringsinstructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van de Wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing de volgende overweging maakt om VERZOEKERS vestigingsaanvraag te verwerpen:

(...)

Gezien de verwerende partij het vestigingsverzoek weigert op basis van het vermeende feit dat verzoekster niet heeft aangetoond dat ze sedert 31.03.2007 ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

Het genoemd criterium 2.8B stelt het volgende:

(...)

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101 624).

Uit de toegevoegde stavingsstukken in het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster:

- sedert 10/09/2004 lessen heeft gevolgd in het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers;*
- in het schooljaar 2005-2006 lessen heeft gevolgd in het secundair onderwijs (studierichting Mode-Verzorging-Voeding);*
- in de periode 2004 - 2009 diverse opnames heeft gekend in het Algemeen ziekenhuis te GENT 'Jan Palfijn';*
- vanaf 02/06/2009 tot 03/09/2009 tewerkgesteld was bij C.;*

Dat de bestreden beslissing niet, of niet afdoende motiveert waaruit zou blijken dat verzoekster niet vanaf 31.03.2007 tot op heden ononderbroken in België heeft verbleven.

Verwerende partij heeft geenszins aangetoond dat verzoekster vanaf 31/03/2007 niet in België zou hebben verbleven, terwijl verzoekster wel via bewijsstukken aantoot dat ze sedert 2004 in België verblijft!

Dat bijkomend volgende inventarisstukken worden aangebracht die ontegensprekelijk de ononderbroken aanwezigheid van verzoekster in België sedert minstens 31/03/2007 ten overvloede onderschrijft:

- een medisch attest dd. 31/10/2011 van de behandelende arts Dr. M.-A. D. C., die verklaart dat VERZOEKSTER sinds begin 2007 tot op heden, regelmatig op raadpleging is gekomen onder andere voor voetgeneeskundige verzorging;*
- getuigenverklaring van Mw E. K. dd. 26/10/2011 die verzoekster sedert 2005 tot op heden kent;*
- getuigenverklaring van Mw S. G. dd. 26/10/2011, die verklaart verzoekster te kennen sedert 2007 tot op heden en met wie ze samen regelmatig op stap gaat;*

Dat aldus de geviseerde besluitvorming niet of minstens gebrekkig is gemotiveerd, wat een schending uitmaakt van de motiveringsplicht cfr. art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen

op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Subsidiair merkt de verwerende partij op dat verzoeksters beschouwingen niet pertinent zijn. De gemachtigde beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan hij vermag te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet toe te staan. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde geheel terecht en binnen de hem ter zake toegekende bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag ongegrond diende te worden verklaard. Het enige waarop verzoekster zich beroept, is dat er in de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd waarom het voorgehouden 'ononderbroken verblijf sedert 31.03.2007' niet wordt aangenomen. De verwerende partij meent dat in de bestreden beslissing nopens dit onderdeel wel ter dege gemotiveerd wordt. De verwerende partij wijst erop dat de Raad niet bevoegd is om zijn oordeel in de plaats te stellen van dat van de administratieve overheid. Het loutere feit dat verzoekster meent dat zij wel in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, kan niet volstaan om te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Inzover verzoekster bij haar verzoekschrift van 3 november 2011 bijkomende stukken voegt, die van latere datum zijn dan de bestreden beslissing, laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing dateert van 8 juli 2011, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met een pas naderhand opgemaakt medisch attest en met naderhand opgestelde getuigenverklaringen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op basis van de elementen die zij heeft aangebracht. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster wijst er enerzijds op dat verzoekster zich baseert op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie omdat zij reeds in België verblijft sedert 2004 en anderzijds verwijst hij naar deze arresten om zijn verzoek tot schorsing en annulatie te staven.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan zij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke

handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoekster zoals uiteengezet in het eerste middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat zij wel voldoet aan het criterium 2.8.B. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 voorstelt, niet dienstig is.

De omstandigheid dat de raadsman van verzoekster ter zitting aangeeft dat er in het licht van de rechtspraak van de Raad van State van 5 oktober 2011 en 1 december 2011 de bestreden beslissing moet geschorst en vernietigd worden, doet hieraan geen afbreuk: de Raad van State had immers reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie een schending van artikel 9bis kan uitmaken, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoekster nagelaten heeft te doen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoekster, is niet dienstig en kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster bij haar verzoekschrift stukken neerlegt die dateren van 31 oktober 2011 en 26 oktober 2011, wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad). Deze stukken dateren van na de bestreden beslissing, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden bij het nemen ervan. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel EN van het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur / schending van het vertrouwelijkheidsbeginsel

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijk wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (LP. SUETENS, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State, T.B.P. 1981, 87).

Een bestuursbeslissing kan door de rechter onwettig bevonden worden, wanneer het tegen de redelijkheid ingaat, wanneer het door de bestuur geponeerde redelijke verhouding tussen beslissing en feiten ontbreekt (Cass 29 maart 2002, J.L.M. 2002, 186).

Er zal veelaal een schending zijn van het evenredigheidsbeginsel wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particulier belang tot gevolg heeft (R.v.St. 24 oktober 2000, DE PROFT, nr. 90396, met noot G. VAN HAEGENBORGH, T. Gem 2002, 43).

Kennelijk onredelijk bestuursoptreden zal door de rechter (Raad van State / Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) door middel van een controle van de aan de beslissing ten grondslag liggende motieven worden gesanctioneerd (L.P. SUETENS, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State, T.B.P. 1970, 384).

Algemeen kan gesteld worden dat de redelijkheidstoetsing de toetsing is naar het al dan niet bestaan van een wanverhouding tussen de motieven en de inhoud van een beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en die de beslissing moeten verantwoorden (R.v.St., COMANS & NYSTEN, nr. 140.730 van 16 februari 2005).

In casu is de enige weerhouden reden om de vestigingsaanvraag af te wijzen, gesteund op de vermeende niet-permanente aanwezigheid (vanaf 31/03/2007) van verzoekster in België.

(...)

Zoals hierboven aangehaald kan een bestuursbeslissing door de rechter onwettig bevonden worden, wanneer het tegen de redelijkheid ingaat, wanneer het door de bestuur geponeerde redelijke verhouding tussen beslissing en feiten ontbreekt.

Het loutere feit dat VERZOEKSTER initieel stavingsstukken voorlegt betrekking hebbende op de kalenderjaren 2004, 2005, 2006 en 2009, mag geen aanleiding geven tot conclusies dat zij in 2007 en/of 2008 niet in het Rijk zou verbleven hebben.

Indien men alsnog een conclusie zou willen trekken uit de initieel voorgelegde stukken, dan bestaat minstens het vermoeden dat verzoekster wel sedert 31/03/2007 in het Rijk zou verbleven hebben.

De wanverhouding tussen enerzijds de voorgelegde stukken en anderzijds de geïssueerde beslissing wordt nog versterkt, wanneer men rekening houdt met het medisch getuigschrift dd. 31/10/2011 en de bijkomende getuigenverklaringen.

De weerhouden motivering verantwoordt niet op een genoegzame wijze de weigeringsbeslissing die heel verstrekken gevolgen heeft op de persoonlijke levenssfeer van verzoekster.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur een administratieve overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing.

Dat elk administratieve rechtshandeling duidelijk en zorgvuldig dient voorbereid te worden, en elk particulier er mag op vertrouwen dat een overheidsbeslissing is gegrond op effectieve, feitelijke en actuele redenen.

Dat verwerende partij geen rekening heeft willen houden met de realiteit dat verzoekster sedert 2004 in België verblijft, in België heeft gestudeerd, in België heeft gewerkt om uiteindelijk in 2009 in het Rijk een vestigingsaanvraag in te dienen.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster hoofdzakelijk haar kritiek uit het eerste middel herhaalt, zodat de verwerende partij verwijst naar haar repliek inzake het eerste middel.

3.2.3. Het betoog van verzoekster zoals uiteengezet in het tweede middel is er opnieuw uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Verzoeksters argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat zij wel voldoet aan het criterium 2.8.B. Uit hetgeen voorafgaat, zoals uiteengezet in de bespreking van het eerste middel, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De schending van de door verzoekster aangevoerde beginselen zoals uiteengezet in het tweede middel, is niet dienstig en kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:
mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET